

Sahabeler gözüyle Muhammed s.a.v nasıl biri idi?

Bugün ruhumuzu zamanın ötesine, Medine-i Münevvere'nin o kum sokaklarına, Mescid-i Nebevi'nin hurma kütüklerinden yapılmış sütunları arasına taşıyoruz inşallah.

Varsayın ki oradayız. Etrafımızda O'nun yüzüne bakmaya doyamayan, O'nun sesiyle huzur bulan, O'nun terini misk diye saklayan ashab var. Onlar anlatacak; inşallah Allah Resulü'nün (s.a.v.) nasıl olduğunu biz dinleyeceğiz. Onlar "Gördüm" diyecek, biz "İman ettik" diyeceğiz.

İşte Resulullah'ın (s.a.v.) aşıkları O'nu anlatmak için söz alıyorlar. İlk sözü; O'nu hicret yolunda, henüz İslam ile şereflenmeden önce çadırında misafir eden, o güzeller güzelini bir bakışta kalbine nakşeden bedevi annemiz Ümmü Ma'bed alıyor.

Ümmü Ma'bed annemiz buyuruyor ki:

"Ey insanlar! Siz O'nu Medine'nin sultanı iken tanıdınız; ben ise O'nu yurdundan çıkarılmış, toz toprak içinde bir yolcu iken tanıdım. Ama yemin ederim ki, O'nun üzerindeki o toz toprak bile O'ndaki nuru örtememişti.

Çadırıma geldiğinde kuraklıktan sütü çekilmiş, kemikleri sayılan cılız bir koyunum vardı. O mübarek zat izin istedi ve kurumuş memelerine elini sürdü. Vallahi o an, kurumuş dalların yeşermesi gibi o hayvanın memeleri sütle dolup taşıdı. O sağdı biz içtik, o sağdı kaplar doldu taşıdı.

Bana O'nun suretini mi soruyorsunuz? Dinleyin: Ben yüzü pırıl pırıl parlayan, yaratılışı tertemiz bir adam gördüm. Ne zayıf ve cılızdı ne de şişman ve sarkıktı. O sanki bir sanat eseri gibi kusursuzdu. Gözlerinin siyahı ve beyazı birbirinden gece ile gündüzün ayrılığı gibi ayrılmıştı. Kirpikleri uzundu. Sesinde öyle bir tatlılık, öyle bir titreşim vardı ki insanı büyülüyordu.

Sustuğu zaman Allah Resulü'nün (s.a.v.) üzerinde bir vakar, ağırlık ve heybet hakimdi. Konuştuğu zaman ise yüzünde bir gülümseme ve tatlılık belirirdi. Konuşması nasıldı biliyor musunuz? Sanki ipe dizilmiş inciler gibi; tane tane, berrak... Ne uzatır sıkardı insanı, ne de kısa kesip anlaşılmaz olurdu.

Uzaktan baktığınızda insanların en güzel ve en heybetlisi; yakınına geldiğinizde insanların en tatlısı ve en çekicisi O idi, Allah Resulü (s.a.v.)."

Şimdi Hazreti Hatice annemizin oğluna bırakıyoruz sözü. Peygamber Efendimiz'in üvey evladı ve O'nun hilyesini en iyi bilenlerden Hind bin Ebi Hale alıyor. O, Efendimiz'in (s.a.v.) ev halleriyle, en doğal duruşuyla Allah Resulü'nü bize anlatıyor. Nasıl anlatıyor?

"Siz O'nu hep tebessüm ederken görürdünüz değil mi? Evet, O insanların en güler yüzlüsüydü ama ben size O'nun kalbini anlatayım. Resulullah (s.a.v.) daimü'l-hüzün idi. Yani O'nun hüznü sürekliydi. O hep tefekkür halindeydi. Rahat nedir bilmezdi. Omuzlarında ağır bir yük vardı. Neydi o yük? Vahiy ve ümmetin derdi vardı ki, bir an bile gaflete dalmazdı.

Ama şuna hayran kalırdım: İçindeki bu derin hüzne ve endişeye rağmen halkın arasına karıştığında, çıktığında yüzünden tebessümü eksik etmezdi. Kimseyi kırmaz, kimseyi hor görmez, en ufak bir nimeti bile büyük sayar, asla bir yemeği veya ikramı kötülemezdi.

O'nun birine nasıl baktığını hiç gördünüz mü? Anlatayım sizlere: Bizler gibi sadece başını çevirip yan gözle bakmazdı. Biri O'na seslendiğinde bütün vücuduyla Resulullah (s.a.v.) dönerdi. Karşısındaki çocuk da olsa, köle de olsa 'Seni bütün varlığımla dinliyorum, sen değerlisin' der gibi bütün heybetiyle ona yönelirdi. Yürürken yokuştan iner gibi, ayaklarını yerden kuvvetlice kaldırarak, canlı ve vakur yürürdü."

Şimdi hizmetkarların gözdesi Enes bin Malik (r.a.) konuşuyor. O Allah Resulü'nü (s.a.v.) bize anlatacak. Resulullah (s.a.v.) nasıl biriydi? 10 yaşında annesi tarafından Efendimiz'e (s.a.v.) hizmet etmesi için verilen Enes bin Malik (r.a.)...

10 yıl boyunca O'nun gölgesi gibi yaşayan Enes bin Malik var. Gözleri yaşlı, burnunda hala o kokunun hasretiyle konuşuyor:

"Ben O'na 10 yıl hizmet ettim. Vallahi bana bir kez olsun 'Öf' demedi. Yaptığım bir şey için 'Bunu niye yaptın?', yapmadığım bir şey için de 'Bunu niye yapmadın?' diyerek beni azarlamadı.

Ben hayatımda nice ipekler, nice kadifeler gördüm. Ama size yemin ederim ki Resulullah'ın (s.a.v.) avucunun içinden daha yumuşak ne bir ipeğe ne de bir kadifeye dokundum. O el yetimin başına geldiğinde, değdiğinde; hastanın alnına dokunduğunda şifa olurdu.

Ve o koku... Ben misk de kokladım, amber kokusu da kokladım. Fakat Resulullah'ın teninin kokusundan daha güzel, daha latif bir koku ömrümde koklamadım. O bir sokaktan geçtiğinde, biz arkasından gelenler 'Buradan Resulullah (s.a.v.) geçmiş' derdik. Havada asılı kalan o gül kokusundan anlardık."

Şimdi damadı ve yiğidi olan Hazreti Ali Kerremallahu Vecheh anlatıyor. İlim şehrinin kapısı Haydar-ı Kerrar Hazreti Ali Efendimiz, Allah Resulü'nü (s.a.v.) bir savaş meydanındaki heybetiyle ve yaratılışındaki dengeyle anlatıyor bizlere:

"O'nu tarifetmemi isterseniz tek kelimeyle 'mutedil', dengeli derim. Ne göze batacak kadar uzun ne de dikkat çekecek kadar kısaydı. O topluluğun içinde orta boyliydu ama heybetiyle hepsini bastırırdı.

Saçları ne dümdüzdü ne uzundu ne de kıvrıkcıktı; hafif dalgalıydı. Yüzü hafifçe yuvarlaktı. Teni kireç gibi beyaz değil, gül kırmızısı karışmış nurani bir beyazdı. Gözleri simsiyah, kirpikleri upuzundu.

Yürüdüğü zaman sanki yokuş aşağı iniyormuş gibi ayaklarını yerden sertçe kopararak meyledercesine yürürdü. O'na hem önden hem arkadan baktığınızda peygamberlik mührünün iki omzunun arasından parladığını hissederdiniz.

Kim O'nu ansızın görürse heybetinden titrer ve korkardı. Ama kim O'nunla sohbet ederse, O'nu yakından tanırsa O'nu canından çok sever ve aşık olurdu. Ben ömrümde ne O'ndan önce ne de O'ndan sonra O'nun gibi birini görmedim, göremem." (Hz. Ali Kerremallahu Vecheh buyuruyor.)

Ve sesin kesildiği an... Bilali Habeşi Hazretleri'nin gözüyle Efendimiz (s.a.v.). Bilal için Efendimiz, O'nu kölelikten sultanlığa, karanlıktan nura çıkaran bir kurtarıcıydı. Bilal Efendimiz, Efendimiz'e o kadar bağlıydı ki O'nun yokluğuna tahammül edemiyordu.

Ve ezansız geçen yıllar... Efendimiz (s.a.v.) vefat ettikten sonra Bilal Efendimiz Medine'de ezan okuyamaz hale geldi. Ne zaman *"Eşhedü enne Muhammeden Resulullah"* demeye çalışsa boğazı düğümleniyor, hıçkırıklara boğuluyordu.

Bilal Efendimiz bu acıya dayanamayıp Şam'a yerleşti. Ve son ezanı okudu... Yıllar sonra Medine'ye geldiğinde Efendimiz'in torunları Hazreti Hasan ve Hazreti Hüseyin'in ricasıyla bir kez daha ezan okudu. Bilal'in sesini duyan Medine halkı sokaklara döküldü. Sanki Efendimiz geri gelmiş gibi bir hüznün ve coşku dalgası yaşandı.

Bilal, Efendimiz'in olmadığı bir Medine'de nefes almakta zorlanıyordu.

Şefkat ve zarafet, Hazreti Fatıma annemizin gözüyle Efendimiz (s.a.v.)... Hazreti Fatıma annemiz babasını "Babaların Babası" (Ümmü Ebiha) olarak görürdü. Aralarındaki bağ Peygamber Efendimiz'in insanlığa öğrettiği nezaketin en somut haliydi.

Hazreti Ayşe (r.a.) annemiz anlatıyor:

"Fatıma içeri girdiğinde Resulullah (s.a.v.) ayağa kalkar, O'nun elini öper, O'na 'Hoş geldin' der ve kendi yerine oturturdu. Resulullah (s.a.v.) Fatıma'nın yanına girdiğinde, Fatıma annemiz ayağa kalkar, babasının elini öper ve O'nu kendi yerine oturturdu."

Allah Resulü'nü (s.a.v.) sahabelerin gözüyle baktığımızda şöyle bir güzelliği daha vardı: Herkesin *"En çok beni seviyor"* diye düşünmesi... Her sahabe efendimiz böyle düşünürdü, "Resulullah (s.a.v.) en çok beni seviyor" diye.

Sahabelerin gözünde Efendimiz'i eşsiz kılan şey, kurduğu muazzam şahsiyet bağları... Her bir sahabe Efendimiz'in kendisine bakışından, tebessümünden ve ilgisinden dolayı galiba dünyada en çok Resulullah beni seviyor hissine kapılırdı.

Hazreti Amr bin el-As yanılığı şöyle oldu. Amr bin As bir gün dayanamayıp Resulullah Efendimiz'e sormuştu: *"Ya Resulallah, insanların size en sevgilisi kimdir?"* diye buyurunca Efendimiz (s.a.v.) *"Hazreti Ayşe anneniz"* buyurdu. Amr erkeklerden sormak istediğini belirtince sırasıyla *"Hazreti Ebu Bekir, Hazreti Ömer, Hazreti Osman"*ı saydı. Amr diyor ki: *"İsmimi en sonlara bırakır diye küçük düşerim korkusuyla sormayı bıraktım."* Bu, Efendimiz'in herkese kendini en özel hissettiren o muazzam nezaketinin bir sonucuydu.

Ve sahabenin başımızda kuş varmış gibi edebi... O'nun meclisinde bulunan isimsiz kahramanlardan biri o sohbetin, o maneviyatın halini anlatıyor:

"Siz O'nun meclisini merak ediyorsunuz değil mi? Biz o konuşurken nasıl dururduk biliyor musunuz? Sanki başımızın üzerinde bir kuş konmuş da kıpırdarsak uçacakmış gibi... Öyle hareketsiz, öyle pür dikkat, öyle nefesimizi tutardık. Gözümüzü O'nun mübarek dudaklarına diker, inci tanesi gibi dökülen her kelimeyi kalbimizin en derin köşesine bir daha düşürmemek üzere saklardık."

O konuşurken -Allah Resulü (s.a.v.)- meclis susar, sadece hakikat konuşurdu. O'nun yanında sesimizi yükseltmekten, O'nu incitecek bir hareket yapmaktan ateşten korkar gibi korkardık. Bu korku O'nun bize zarar vereceğinden değil, O'nun kalbini birimiz incitirsek Arş'ın sahibi bizi incitir diye korktuğumuz için."

Birimiz bir soru soracağı zaman utancından ve heybetinden O'nun yüzüne doğrudan bakamazdı. Ama O bize baktığında içimizdeki bütün korkular erir, yerini bahar güneşinin sıcaklığı bırakırdı."

Allah Resulü'nü sevmek neydi?

Uhud'da vücudunu O'na kalkan yapan, *"babam nefsim sana feda olsun"* diyen Sa'd bin Ebi Vakkas ve Hazreti Ebu Bekir Efendimiz gibi sadıkların ortak hissiyatına bırakıyoruz. Kalbimizde hissederek bırakıyoruz.

"Biz O'nu nasıl sevdik? Biz O'nu, susuz kalmışın soğuk suyu sevmesinden daha çok sevdik. Biz O'nu evladımızdan, canımızdan, anamızdan, babamızdan daha çok sevdik. O'nun ayağına bir diken batsa, o acıyı biz hissederdik, kalbimizde hissederdik. Mekke'de dayak yiyip bayıltıldığımızda gözümüzü açar açmaz "Su" demedik, "yaramız" demedik; "Resulullah (s.a.v.) ne

halde?" dedik. Çünkü O bizim canımızdı, cananımızdı. O olmadan yaşamanın, nefes almanın, cennetin bile bir tadı yoktu."

Ya Rabbi, biz o asra yetişemedik. O nuru başımızda kuş varmış gibi dinleyemedik. Ama şu satırları okuyan kardeşlerime ve bizleri, O'nu görmeden seven kardeşleri zümresine ilhak eyle.

Bizi Havz-ı Kevser'in başında O'nun gül kokulu ellerinden su içenlerden eyle Ya Rabbel Alemin. Amin ve'l-hamdülillahi Rabbi'l-alemin.

Seyyidimizden:

Rahman razı olsun Hafız. Sahabenin nazarında Resulullah (s.a.v.)...

Eğer bizler Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in Allahu Teala'nın katındaki kıymetini bilseydik, Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'den bir cüz olmak için Allahu Teala'ya niyaz ederdik.

Sahabeler Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'i tanıdıkça tek dilekleri; keşke ondan bir cüz olsak, ondan bir parça olsak, ondan hiç ayrılmasak.

Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'i sevmek hiçbir aşka benzemez, hiçbir sevgiye benzemez, hiçbir kelama benzemez. Çünkü Resulullah Sallallahu Teala Aleyhi ve Sellem, Muhammed Mustafa (s.a.v.), şanı yüce Allah Azze ve Celle'nin ilk halk ettiği, hayat verdiği nur ve ruh üflenen Muhammed (s.a.v.), Allah Azze ve Celle'ye sevgi makamında seslenen tek yaratılmıştır.

Ve bu sevgi makamı... Biz bin sene yaşasak, bin sene desek "Ya Muhammed biz seni seviyoruz", daha ilk gün kadar dolmaz.

Ve sahabeler, Allah onlardan gani gani razı olsun, o sadıklardan, o salihlerden Allah onlardan razı olsun; onların gözünde bir Resulullah (s.a.v.) var. Ne bunu kitap anlatabilir, ne kelam dile dökebilir.

Kalp ve sahabe kalbi... Muhammed Mustafa Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in ilmik ilmik ördüğü o kalpte Muhammed'i sevgi nasıl bir şey? Bunu onlar tarif edemezler. Onlardan bize tarif edilen birçok kaynak geldi. O kadar çok kaynak geldi ki; onlar kelamla söylendiği için o bile süzölmüş gelmiş bir halidir.

Sahabeler Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'de Resulullah (s.a.v.) olmuşlardı. Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem'de hepsi birer Muhammed (s.a.v.) olmuşlardı. Kimi O'nun tebessümünü almıştı, kimi kokusunu, kimi görmesini, kimi yürümesini, kimi yatmasını, kimi ibadetini, kimi gücünü, kimi kudretini, kimi ilmini, kimi tevazusunu, kimi hilmini almıştı. Her Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem'i görmek, Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem'den bir güzellik almak ve o güzellikte yoğrulmak demektir.

Sahabeleri sahabe yapan şey sadakatleriydi. Onlar Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem'i Allahu Teala'nın onlara indirdiği günkü gibi kabul ettiler. Daha önce Mekke'de yaşayan Muhammed'i değil, Allahu Teala'nın ilk gün indirdiği Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem'i kabul ettiler. Onları değiştiren şey zaten o idi.

Hani Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem peygamber olmadan önce aynı kişilerle arkadaştı, dosttu, komşuydu, alaydı, amcaydı... Her şeydi. Ama Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem'den sonra Allah Azze ve Celle bir peygamber Muhammed (s.a.v.) verdi. Artık öyle bir çekiciliği vardı ki; güneşin parlaklığı O'nun çekiciliğinin yanında sönüktü. Ayın geceyi aydınlatması O'nun o aydınlığı yanında yine sönüktü.

Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in öyle bir cazibesi vardı ki; sahabe O'ndan bir an ayrılmayı sanki cehenneme düşmüş gibi sayarlardı. Bir an ayrı dursalar canları gitmiş, kalpleri sökülmüş gibi düşünürlerdi. Hatta sahabeler Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem'siz geçirdikleri günde kalpleri olduğuna inanmıyorlardı.

Onlar Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem'i Allahu Teala'nın indirdiği gün gibi sevdiler. Nasıl Rabbil Alemin nurunu teveccüh etti, Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem Mirac'ta Cemalullah'a mazhar oldu; sahabe o Cemalullah'ın tamamını kendi aralarında en güzel şekilde paylaştılar. O paylaşılanlar sahabe-i kiram oldular, gökteki yıldızlar oldular, Allahu Teala'nın ve Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in sevgilisi oldular.

Sahabe gözünde Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem'i görmek ne güzel bir görmektir. Annemiz Hatice için de Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem... Bütün alem bir yana Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem bir yana.

Kalp Allah için atmaya emrolunmuştur. Ama Hatice'nin kalbinde, annemiz Hatice'nin kalbinde Allah ve Resulü'nden gayrı bir atış yoktu. Allah annemiz Hatice'nin kalbini hala bu şekilde attırmak üzeredir. Velhamdülillahi Rabbi'l-alemin.

Sahabenin gözünde Resulullah (s.a.v.)... Sahabe şu konuyu çok güzel anlamışlardı ve iman etmişlerdi: "Allah'a ve Resulüne itaat edin" kısmına tam iman ettiler. Allah Resulü'nün gerçekten Allahu Teala'nın hakkı ve hatırı için, o hatırı kırmamak ve Allahu Teala'ya ulaşmak için; Allah ve Resulünü kendilerinden, nefislerinden ve her sevdiklerinden vazgeçerek sadece Resulullah'ı (s.a.v.) sevmeyi artık iman meselesi haline getirmişlerdi.

O yüzden Allahu Teala da, Allahu Teala'nın Resulüne ihsan ettiği her nimeti sahabeler üzerinde tamamladı. Rabbil Alemin, Resulullah'ın (s.a.v.) üzerine tamamladığı her nimeti, Resulullah'ın (s.a.v.) sadık sahabeleri üzerinde Rabbil Alemin tam tamam eyledi, has tamam etti.

Sahabeler Resulullah'ı (s.a.v.) gözlerinden sakınırlardı. O'nun ruhunu kendi ruhlarına yakın eylemek için O'na benzemeye gayret ederlerdi.

Bakın Hazreti Bilal (r.a.)'e... Resulullah'ı (s.a.v.) görmeden önceki haliyle gördükten sonraki hali o kadar lütfkar ki... Hatta Hazreti Bilal'den (r.a.) kaçan insanlar, Resulullah (s.a.v.) ile hemhal olduktan sonra Hazreti Bilal'in sohbetini dinlemek için elinden geleni yapar, onla zaman geçirmek için fırsat kollarlardı. Çünkü Hazreti Bilal, Allah Resulü ile zaman geçirmişti ve Allah Resulü onu çok aşırı seviyordu. Allah nasip etti bana, ben Hazreti Bilal'in (r.a.) kabrine gittim. O kabirde hala Resulullah'tan (s.a.v.) başka hiçbir şey bulmadım. Onlar Resulullah'ı (s.a.v.) kendi bedenlerinde, kendi zerrelerinde O'ndan başka hiçbir şey bırakmayacak şekilde sevdiler ve O'nda O'nu gördüler.

Sahabelerin gözünde Resulullah (s.a.v.); her sahabenin kendisinin Resulullah'a (s.a.v.) büyük bir dönüşümü olmasıydı... Yani sahabeler Resulullah'ı (s.a.v.) gördükleri zaman kendilerinde Resulullah'a (s.a.v.) benzeyen dönüşümleri kendilerine bıraktılar ve onlar Resulullah'a (s.a.v.) dönüşmeye başlamışlardı.

Onlar Resulullah'a (s.a.v.) baktıkları zaman Allahu Teala'nın merhametini gördüler. Onlar Resulullah'ta (s.a.v.) Allahu Teala'nın şefkatini gördüler. Onlar gözünde Resulullah (s.a.v.), bizim anlatamayacağımız bütün güzellikleri açığa çıkartan ve o güzellikleri muhafaza eden bir haldi.

Sadece erkek sahabeler değil, kadın sahabeler de aynı haldeydiler. Çünkü Resulullah (s.a.v.) artık onların kalbiydi, onların aklydı. Onların bedenine hayat veren her şey Resulullah'tı (s.a.v.).

Ve onlar bu gözle Allah Resulü'ne baktılar. Onlar et ve kemik olan Muhammed'e (s.a.v.) bakmadılar. Onlar Allahu Teala'nın bize indirdiği en has ve en güzel ve en temiz ve en çok methedilen Peygamberi Muhammed'i (s.a.v.); Allahu Teala'dan aldıkları gibi Allahu Teala'ya tertemiz teslim edebilmek için kendi hayatlarından her türlü feragatı bıraktılar. Yani onlar sahabeler, Resulullah'ın (s.a.v.) artık Allahu Teala'nın bir emaneti olduğunu çok iyi öğrendiler ve onlar Resulullah'ı (s.a.v.) yaşamaya çok gayret ettiler. Onlar Resulullah'ı (s.a.v.) yaşadılar.

Ve onların gözünde her anlattığı şey Allah Resulü'nden bir cüzdü.

Hazreti Ali (r.a.), Resulullah'ta (s.a.v.) ilmi gördü, cesareti gördü, şefkati gördü, merhameti gördü.

Ebu Hureyre onda şefkati ve sevgiyi, hayvanlara, ağaca, toprağa... Onu gördü ve Resulullah (s.a.v.) ile beraber onu yapmaya çok gayret etti.

Hazreti Enes (r.a.) onda ibadeti gördü, onda şefkati gördü. Onda, kendisinden küçüklerin başını okşamayı, kendinden büyükleri edepli dinlemeyi ve her zor sorunun üstesinden kolayca nasıl gelinebileceğini ve insana nasıl değer verileceğini Resulullah'ta (s.a.v.) gördü ve o hayatı boyunca uyguladı bunu.

Halid bin Velid... Korkmamayı O'nda gördü. O'nun gözünde o fetih kapılarını gördü, vallahi O ne zaman fetih dese kapısını açtı.

Sa'd bin Ebi Vakkas... İsabetli kelamı, isabetli oku... Ve oku isabete döndüren şeyin aslında Peygamberin dilinden bir dua olduğuna iman etti ve bütün hayatı dua üzerine geçti. O yüzden Sa'd bin Ebi Vakkas Allah katında duası reddolunmayan sahabelerdendi.

Abdurrahman bin Avf... O'nda cömertliği gördü. Hem de öyle bir cömertlik gördü ki O'nda; insanlığın ulaşamayacağı bir cömertlik Muhammed'de (s.a.v.). Kendi nefsinin Muhammed (s.a.v.) yerine koyup, kendisiyle ne kadar yarıştıysa her zaman bu yarışı kaybetti. Çünkü Muhammed (s.a.v.) cömertlerin en üstünüydü. Ve Abdurrahman bin Avf bunu çokça ifade etti.

"Sadakat...". Ebu Bekir Sıddık... Onun kadar sadık olanı görmedi hayatında Ebu Bekir Sıddık. Ne zaman bir yerde buluşmaya söz verdiler de o gün o orada değildi? Ne zaman Ebu Bekir Sıddık birine sığınmak istedi de O'nu yanında görmedi? Onsuzluğun acısını en çok tadan Ebu Bekir Sıddık'tır.

Haya... Kadınlar anlatırlardı. Diyor, "O'nun yanına gittiğimiz zaman genç kızlar gibi al al olurdu yüzü." Diyor, "O'nun kadar hayalısını biz görmedik." Bunu söyleyen kadınlardır. Ve kadınlar o hayali Muhammed'den (s.a.v.) hayali olmayı öğrendiler. Çünkü Arap kadınları o zamanki şartlarda biraz dilleri gevşeklerdi ve çok çalılımlı yürürlerdi. Ne zaman o Zat-ı Muhterem'i, o Peygamberin en hayalısını görünce, onlar 'Hayanın ne olduğu' yeni bir duygu olarak onlarda yeşermeye başladı. Ve bu duygu onlarda öyle bir hale meydana geldi ki; en ihtiyarları bile gençleşti, en gençleri bile artık saygının ne olduğunu O'nun vasıtasıyla öğrendi. Onlar Muhammed'de (s.a.v.) hayayı öğrendiler.

Edep... Sahabelerin tamamı edepli olmayı O'nda öğrendiler. Birbirlerine karşı edep ama önce Resulullah'a (s.a.v.) karşı edep. Sonra birbirlerine karşı edep, sonra eşlerine karşı edep... Onu Muhammed'den (s.a.v.) öğrendiler.

Topluma hizmet etmeyi, hizmetçi olmayı... Bütün sahabelere bakın. Muhammed (s.a.v.) onların içindeyken onlara en fazla hizmet edendi. Ve O hizmet edince ne yapacaklarını şaşırırlardı. Ama O'nun elinden de bir şey almak, yemek onlar için bütün dünyanın cenneti gibiydi. O'ndan sonra onlar da kavimlerin hizmetçisi oldular ve O'nun gibi hizmet etmeye çok gayret ettiler.

Sahabelere çok dikkat edin. Resulullah (s.a.v.), Allah Azze ve Celle'ye kavuştuktan sonra hepsi aynı Muhammed (s.a.v.) gibi davranmak için çok fazla azim gösterdiler, çok gayret gösterdiler. O'nu yaşamak ve yaşatmak arzusu çok içindeydiler.

Muhammed'de (s.a.v.) ne gördü sahabeler? Gölgesi yeryüzüne düşmeyen tek insan Muhammed (s.a.v.). Nefsi artık ondan razı olan tek insan Muhammed (s.a.v.). Artık nefsi terbiye etme yolunda sahabelerin elindeki yegane delil Muhammed'i (s.a.v.) sevmekti. Onlar Allah Resulü'nün sevgisini önce nefislerine, sonra dillerine, sonra yanındakilere dile getirmekten hiçbir zaman çekinmediler.

Ve sahabeler Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem ile beraberken, O'nunla otururken, çok kısa bir zaman sonra Resulullah (s.a.v.) onlara tebessüm eder, o mübarek dişleri gözükdü; Allah Azze ve Celle'den bahsetmeye başladığı an bir anda kendilerini başka bir boyutta, başka bir zamanda, başka bir mekanda görürlerdi. Ve bu hali o kadar özlerlerdi ki...

Resulullah (s.a.v.) kendi sahabelerine dünyada cenneti, melekûtu görmeyi ve Allah Azze ve Celle'nin razı olma makamında yaşamalarına imkan tanıyan kainatın en güzel insanıydı. Muhammed (s.a.v.) kendi sahabelerine karşı çok düşküdü. O kadar düşküdü ki, onların ayağına bir taş değse Muhammed'in (s.a.v.) kalbi ağrırdı. Onlar bu hali bildikleri için Resulullah'ı (s.a.v.) memnun etmek için gerekirse bütün canlarını verirlerdi ve gözlerini kırpmazlardı. Çünkü O, kendileri için kendini feda edebilen tek insandır. O yüzden onlar, O'nun için fedakarlığı O'ndan öğrendiler. Ve O'nun gibi fedakar olmayı çok istediler.

Biz de inşallah Resulullah'tan (s.a.v.) onların öğrendiği her şeyi öğreneceğiz. Fedakarlığı öğreneceğiz, ilmi öğreneceğiz, yumuşak huylu olmayı öğreneceğiz, kudretli ve kuvvetli olmayı öğreneceğiz, birlik içinde olmayı öğreneceğiz. Allah Azze ve Celle'den bahsettiğimiz zaman, Allahu Teala'nın onlara ihsan ettiği o güzel kokulu o meleklerin bulunduğu hali yaşamaya gayret edeceğiz.

Biz ilim ehli olacağız, biz şefkatli olacağız, küçüklerimize saygılı ve sevgili olacağız, büyüklerimize hürmet göstereceğiz. O'nun gibi temiz olacağız, O'nun gibi kendimize bakacağız. Hane halkımızla O'nun gibi konuşmaya gayret edeceğiz. Çünkü elimizde yegane delil Muhammed'dir (s.a.v.). Mahşerde Allahu Teala'ya sunabileceğimiz kurtuluşumuzun en büyük hakikati yine Muhammed'dir (s.a.v.). Bizi amelimiz kurtarmaz ama Allah'a ve Resulüne sevgimiz Allahu Teala'nın merhametini celbeder.

Allahu Teala bizi Resulullah'tan (s.a.v.) an dahi ayırmasın. Amin.